

«Z najlepšim žitom napolnil sem vreče,
Kar nilska dežela rodi ga nam,
Izpustil starejšega brata iz ječe,
In vi ste kupe oplenili hrám.»

Odvrne mu Juda, prepaden bojazni:
«Kaznuj nas neverne hlapce, glavar!
Pred tvojim obličjem vredni smo kazni,
Da v ječi ugasne vsem solnca žar.»

Zjasni se za hip glavarjevo lice:
«Vsi drugi vrnite se v Kanaan!
Nedolžnim ne bodem delal krivice,
Le Benjamin bodi v verige vkovan!»

Obupno Juda na tlà se vrže
In vikne bolešno, da čuje ves dvor,
In divje na prsih obleko raztrže
Sinov kanaanskih prestrašeni zbor.

Polglasno opomni Dana Ruben:
«Živi-li v spominu še oni ti dan,
Nezaben očetu in nam poguben,
Ko Jožef zapuščal je Kanaan?»

V Egiptet smo brata prodali kruto,
Ko v srcih do njega nam gôrel je črt.
Jehova krivico maščuje ljuto,
V Egiptu pretí nam kazen in smrt.»

Obrise sôlze in Juda vstane,
Prekriža rôke na prsih in dé:
«Poslušaj, gospod, nas hlapce udane,
Zakaj tvoj ukaz nam morí srcé!»

Prišli smo že drugič v deželo plôdno
Za gladno družino žita iskât.
Zapuščali težko smo zemljo rôdno,
Ker z nami odhajal najmlajši je brat.

V solzâh se je oče od njega ločil,
Naložil nam sadja zlahtnih dreves,
Da tebi ga damo, in skrbno naročil:
Varujte zénico mojih očes!

Ljubezen je sivega otca in nada,
Na mater pokojno Rahelo spomin.
Nezmerna žalost očeta obvlada,
Če tu mu ostane najdražji sin.»

Zaplaka glavar tedaj glasovito,
K možém ga korak ponese krilât:
«Ne bodi vam dalje, bratje, prikrito,
Jaz Jožef sem, nékdaj prodani brat.

Moj hišnik vam kupo je v vrečo položil,
Da krivdo nekdanjo izbriše vam kes.
Ne bodem vas Bógu, ni kralju tožil,
Raduj se Egiptet in Izrael ves!»

Anton Medved.

Kampánjskemu dečku.

«Un santo, un santo» — iztézaš ročici,
Srebrno takó ti beseda zveni,
Da k ljúbljeni ž njo bi pohitel rodíci,
Podóbice, deček, srcé ti želí.

Podóbice, je-li, na nebu svetnika,
Da vès bi zamaknjen oziral se v njó,
Ki bila oltarcu bi tvojemu dika,
Ki čuval z ljubeznijo bi jo zvestó?

Kakó sem te rádosten, deček preprôsti,
Kampánje¹⁾ puščôbne pozâbljeni sin—
Po svétu mladine sem videl zadôsti,
A tvoj neizbrisen mi bode spomin!

Na méne se ptujca oziraš boječe,
Sramljivo utripljeta veji očés,
Ko solza pod njima ti plaha trepeče,
V nji solnce se gleda s premódrim nebes.

«Un santo», ponavljata ustnici róžni,
Krasôtno ti lica okrogla se rdé,
«Un santo» — in žárneje, deček ubóžni,
Pod védrim ti čelom poglédi goré.

Z obraza zrcali se duša ti čista,
Oskrómnost otróška in tiha krotkóst:
Da rôka je moja navajena kista,
Naslíkal umétnik bi tvojjo mladost . . .

Takó pa naj prôšnjo le čujem ti vnéto
In željo, ki v nežnih jo prsih gojiš:
Ná — angela, deček, podóbico svéto,
Saj angelu sličen ti méni se zdiš!

M. Opeka.

¹⁾ Kampanja (Campagna) je pokrajina okrog Rima.

